

Izajáš 40, 3-8

2. Petrův 3, 3-9

Marek 1, 1-8

„Před dvěma lety jsme měli Advent a Vánoce modrobílé“, povídala jedna paní své kamarádce, když stály v obchodě před policemi přetékajícími vánočními dekoracemi. „Vloni byly Vánoce zelenočervené a letos chce dcera černožlaté. Tak jsem jí řekla, že černé koule se nedělají.“ „A ony se dělají“, řekla paní s těžkým povzdechem a unaveně skládala do košíku černé vánoční ozdoby. „Všechno je tak drahé, je s tím tolik práce a za chvíli je to pryč. A co budu dělat s těmi všemi starými ozdobami, které už nepotřebujeme?“ I takto vypadá Advent u některých lidí.

Pro nás, kteří jsme se dnes sešli tady v našem sboru, adventní čas započal čtením Markova evangelia

Marek nezačíná své evangelium událostmi kolem Ježíšova narození, jak je tomu u Lukáše a Matouše. Markův začátek je až syrově nepoetický, když slyšíme o kázání Jana Křtitele na poušti. Protože tento evangelista psal křesťanům, kteří většinou nevyrostli v židovské tradici, hned na začátku jim Křtitelovo poslání vysvětluje dávnými slovy proroka Izajáše a jeho výzvou: „Připravte cestu Páně, vyrovnejte mu stezky.“

Dnešní doba (koneckonců jako každá doba) je náročná, lidé jsou mnohdy unavení, ustaraní, rozladění ze situace doma, vystrašení a zmatení z událostí ve světě. A do toho slyšíme Izajášovu výzvu – údolí vyvyšujte, hory snižujte, vyrovnejte silnici pro našeho Boha.

Někomu to může znít tak trochu jako výzva pro stavební firmu. A může na to reagovat slovy – já ale už nemohu, nemám na plnění dalších nároků sílu, chuť ani čas. Copak Ježíš za námi přijede v moderním elektrickém autě, aby potřeboval rovnou dálnici, nebo snad přiletí letadlem a je nutné vystavět dlouhou přistávací dráhu? Vždyť Nový zákon svědčí o tom, že Ježíš chodil pěšky, maximálně jel na oslu.

Jan Křtitel také nemluví o fyzické práci, ale o vnitřní proměně a pokání. Máme připravit svá srdce na příchod Spasitele.

Žádné propasti nejsou ve skutečnosti tak hluboké, aby se k nám Ježíš Kristus nedostal. Ani propasti našeho zoufalství a beznaděje. Ani propast našeho vyčerpání a nedostatku víry. Ježíš umí překonat i ty největší hory, aby nás našel. Tak jako pastýř, který nelituje času a námahy, aby se vydal za ovcí, která zabloudila a neumí se vrátit. Je si vědom zákmut našich životů, je zvyklý na drsné zacházení, nepochopení, zažil i nenávisť, ale nic z toho mu nezabrání, aby přišel.

A to je právě advent. Když opravdu věříme tomu, že Bůh tady s námi je. Že přichází i navzdory tomu, že v našem životě jsou ty pahorky a propasti a leccos je pokroucené. Přichází, i když tu cestu neumíme nebo nezvládáme připravit. Přichází navzdory tomu, co se kolem nás i s námi děje.

My máme své vlastní představy o Adventu a Vánocích. Co uděláme, nachystáme, sejdeme se s širší rodinou, s přáteli. A máme opakovanou zkušenost, že to všechno nevychází, jak jsme si představovali a naplánovali, protože třeba jen přijde v tuto dobu nemoc. Vlastní očekávání a plány – to jsou také někdy takové pahorky, které nám brání ve výhledu.

Bible nám však jasně dosvědčuje, že náš život nemáme plně v ruce a na svou budoucnost máme jen částečný vliv. Naše plány se mohou změnit v prach, kormidlo našeho života nám může vypadnout z rukou.

Ježíšovo pozvání však platí stále a v každé situaci. Zve nás k sobě, ke svému stolu. Ne k povinnosti, k tomu, co musíme o adventu ještě zvládnout, ale k naději, že přichází ten, kterému na nás záleží – Kristus, Boží král, jediný zachránce člověka. Amen

/Slovo na 1. adventní neděli 3. 12. 2023 Dana Kalivodová/